

Реч „геноцид“ је претворена у пуко пропагандно средство за медијско правдање освајачких похода САД и НАТО-а широм наше планете

Историја је субверзивна наука. Суочени с мноштвом протеклих догађаја и процеса, ми покушавамо да у њима накнадно пронађемо унутрашњу логику, везе и смисао. Тако настају периодизације, концепти и уопштавања, као капитализам, либерализам, или европска култура. Чим се, међутим, из света теорије вратимо животу и чињеницама, брзо ћемо се уверити да је прошлост неупоредиво сложенија од свих наших истраживачких модела и идеолошких наклоности. Шта је, на пример, либерализам? Вера у људска права, у индивидуалне слободе, у народни суверенитет? Зашто је онда либерализам, како је то приметила Хана Арент, један од главних извора европског империјализма и колонијализма? Зашто су се, рецимо, амерички либерализам и демократија тако дуго заснивали, поред осталог, на робовласништву, на убијању и пљачки индијанског становништва?

У нашој земљи ће, међутим, одсад, одлуком народне скупштине, историчари ову врсту субверзије, која даје предност чињеницама над дефиницијама, плаћати затвором у трајању од шест месеци до пет година. Скупштина Републике Србије је, наиме, на предлог владе, 23. новембра усвојила измену Кривичног законика, у којој се каже да ће се онај „ко јавно одобрава, негира постојање или значајно умањује тежину геноцида, злочина против човечности и ратних злочина... уколико су та кривична дела утврђена правоснажном пресудом суда у Србији или Међународног кривичног суда, казнити затвором од шест месеци до пет година“.

Узалуд су стручњаци понављали да, насупрот ономе што је тврдила министарка правде, велики број земаља Европске уније, која за нас, наравно, нема алтернативу, нема овакве одредбе у свом законодавству. Шта ће нама српски историчари, правници, социолози или политиколози, кад ми имамо ЕУ налогодавце и наше ministre, хашке и наше судије? Српски судови су бар познати по независности од извршних власти и утицаја страних држава. Међународни кривични суд у Хагу (МКС), уосталом, није осудио ниједног нашег човека, већ искључиво и само Африканце, и то само оне који су се успротивили спољној политици САД и ЕУ.

Судећи по досадашњем учинку МКС, ако сте беле расе, можете мирно и некажњено да вршите масовне злочине. Уколико сте пак Африканци, потребно је само да будете савезник моћних, белачких држава, које одређују шта јесте, а шта није геноцид. О томе убедљиво пишу Едвард Херман и Дејвид Питерсон, у књизи „Политика геноцида“, при чему показују како се исти методи примењују и на Балкану. Реч „геноцид“ је претворена у пуко пропагандно средство за медијско правдање освајачких похода САД и НАТО-а широм наше планете.

Народна скупштина Србије ипак не би учествовала у насиљу над афричким народима, недостојним наше слободарске традиције. Њој сигурно није промакло да је МКС управо ових дана најавио спремност да суди и белим људима. Суд је, наиме, упозорио Русе да би оно што се догађа у Украјини могло да постане предмет истраге. Русија се због тога повукла из рада МКС, баш онако како су то пре ње учиниле САД, Кина и друге земље. То, међутим, не значи да чврста рука српске правде неће стићи оне који оспоре „геноцид, злочине против човечности и ратне злочине“ на тлу Украјине. Србија је, ипак, суверена држава.

Русија је, уосталом, прошле године, ветом у Савету безбедности на Резолуцију Велике Британије о сребреничком геноциду, већ показала да се не сналази у овој материји. Да је то био геноцид већ су, наиме, пресудила два хашка суда, Међународни суд правде и Међународни кривични суд за бившу Југославију. Они, наравно, немају никакве везе са Међународним кривичним судом.

Ноам Чомски је, у предговору за „Политику геноцида“, написао да је у овој игри речју „геноцид“ најгоре то што се систематски обесмишљавају прави и неспорни геноциди, какви су били Холокауст и уништење америчких домородаца. Заиста, присетимо се да је ова српска скупштина, пре кратког времена, одбила предлог да се порицање геноцида НДХ над Србима, Јеврејима и Ромима за време Другог светског рата, прогласи кривичним делом.

Порицање је блага реч за став дела хрватске, бошњачке и албанске јавности и науке не само о геноциду у НДХ него и о „Бљеску“, „Олуји“ и уништењу и егзодусу сарајевских или косовских Срба. У доминантном делу западне историографије у току је систематско превредновање српске историје, на коју се, како то отворено захтева Кристофер Кларк, сада гледа из перспективе Сребренице.

Зато за српску академску историографију данас нема значајније теме од ратова у којима је разбијена Југославија, у последњој деценији 20. века. Она о томе што се заиста десило у Вуковару, Сребреници и Сарајеву, међутим, са часним изузецима, мало зна и упорно ћути. Сада знамо и зашто. Наивчине су, можда, очекивале да ће српска влада, која преко Министарства просвете и науке усмерава истраживачке пројекте, систематски охрабривати рад на овим темама. Изгледа да је извршавање налога великих сила ипак много важније од потреба српске науке и културе.

Доцент на Одсеку за историју Филозофског факултета у Београду

<http://www.politika.rs/scc/clanak/368836/Pogledi/Disciplinovanje-srpske-istoriografije>